

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.675 van 25 februari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren afkomstig te zijn uit Kosovo, op 9 december 2008 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een etnische Roma uit Mitrovica te zijn en in het bezit te zijn van de Kosovaarse nationaliteit. U vroeg een eerste keer asiel aan in België op 17 augustus 2006. Op 18 september 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf. Op 18 januari 2007 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 16 april 2007 afgewezen. U verklaarde in maart 2007 samen met uw echtgenote, ouders, broer, twee zussen, grootmoeder en tante te zijn teruggekeerd naar Kosovo. Met de hulp van een smokkelaar zouden jullie tot aan het kamp in Cesmin Lug gereisd zijn. Daar zouden jullie vastgesteld hebben dat de barak die jullie voordien zouden bewoond hebben, ingenomen was door iemand anders. Uw vader zou dan besloten hebben om een huis te huren in Surodol, een straat in Mitrovica. U zou daar met heel uw familie gaan wonen zijn. Uw twee kinderen zouden daar ook geboren zijn. Telkens als jullie

op straat kwamen, zouden jullie door de Serviërs slecht behandeld zijn. Ook toen uw echtgenote naar de dokter ging, zou ze beledigd en slecht behandeld zijn. U zou dan verschillende keren naar de politie gegaan zijn om klacht in te dienen. Ze zouden uw klacht genoteerd hebben en gezegd hebben dat ze zich ermee zouden bezighouden. U zou door de Serviërs ook verplicht zijn geweest om deel te nemen aan betogingen tegen de onafhankelijkheid van Kosovo. Vijftien à twintig gewapende Serviërs zouden dan naar uw huis gekomen zijn om u te verplichten deel te nemen. In totaal zou u voor de onafhankelijkheid van Kosovo in februari 2008 drie of vier keer hebben moeten deelnemen. Een week voor uw vertrek zou u en uw vader op weg naar de winkel tegengehouden zijn door Serviërs. Ze zouden jullie geslagen hebben omdat jullie Roma zijn. U zou niet naar de politie gegaan zijn omdat u al eerder naar de politie gegaan was om klacht in te dienen en dat niets uitgehaald had. Een week later, begin juli 2008, zou u dan opnieuw uit Kosovo vertrokken zijn. Uw grootmoeder en tante zouden niet mee vertrokken zijn. Twee dagen later zouden jullie in België aangekomen zijn. Op 29 juli 2008 vroeg u voor een tweede keer asiel aan in België. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een geboorteakte van UNMIK, uitgereikt op 14 mei 2008, een Servische geboorteakte van 8 juli 1993 en medische attesten van uw broer E. (...).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing van weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen. U had het immers niet aannemelijk gemaakt voor uw komst naar België daadwerkelijk in Kosovo te hebben verbleven omdat uw kennis over de situatie in Kosovo en het kamp Cesmin Lug te beperkt was.

Wat uw tweede asielaanvraag betreft heeft u geen feiten of elementen aangebracht die mijn eerdere beslissing- meer bepaald de conclusies in verband met de onduidelijkheid over uw verblijf voor uw eerste asielaanvraag- kunnen veranderen. Na de beslissing van weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling zou u in maart 2007 naar Kosovo zijn teruggekeerd. Deze door u beweerde terugkeer naar Kosovo in maart 2007 is echter evenmin geloofwaardig. Een aantal tegenstrijdigheden met de verklaringen van andere leden van uw familie, meer bepaald met de verklaringen van uw echtgenote en uw vader, ondermijnen immers ernstig deze terugkeer. Zo verklaarde u dat u door de Serviërs werd verplicht om deel te nemen aan betogingen tegen de onafhankelijkheid. In eerste instantie verklaarde u dat die betogingen na de onafhankelijkheid plaatsvonden, om nadien uw verklaringen aan te passen en te beweren dat die betogingen voor februari 2008, in december 2007, plaatsvonden. Daarbij aansluitend verklaarde u dat heel uw familie verplicht werd deel te nemen, behalve uw broer die thuis zou gebleven zijn omdat hij gehandicapt is (gehoorverslag CGVS p. 6-7). Wat die betogingen betreft verklaarde uw vader dan weer dat u verplicht werd aan die betogingen deel te nemen na de onafhankelijkheid van Kosovo. Ook uw broer zou daarbij meegenomen zijn (gehoorverslag CGVS R. T. (...) p. 14). Verder verklaarde u dat u aan drie of vier betogingen moest deelnemen met uw familie (gehoorverslag CGVS p. 7). Uw echtgenote verklaarde echter dat het om slechts één betoging ging (gehoorverslag S. T. (...) p. 7). Verder verklaarde u één week voor uw vertrek naar België geslagen te zijn door Serviërs. U zou nadien niet naar de politie geweest zijn omdat het volgens u toch niets uithaalde (gehoorverslag CGVS p. 10). Uw echtgenote verklaarde aangaande dit incident dat u wel naar de politie bent gegaan erna (gehoorverslag CGVS S. T. (...) p. 6). Door deze veelvuldige tegenstrijdigheden kan uw werkelijke verblijfplaats voor uw tweede komst naar België niet worden vastgesteld waardoor evenmin kan worden vastgesteld of u daadwerkelijk het slachtoffer werd of kan zijn van een vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De UNMIK-geboorteakte, die u hebt neergelegd als bewijs van uw terugkeer, heeft onvoldoende bewijskracht om deze terugkeer hard te maken en bovenstaande vaststellingen te weerleggen, aangezien u zelf heeft verklaard dit document niet persoonlijk te hebben afgehaald (gehoorverslag CGVS p. 13). Wat de medische attesten van uw broer betreft, dient ten slotte nog te worden opgemerkt dat de ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

In het kader van de asielaanvragen van uw echtgenote S. T. (...) (O.V. 5.954.982), van uw ouders R. en S. T. (...) (O.V. 5.954.990) en uw broer E. T. (...) (O.V. 5.954.986) nam ik eveneens een beslissing van weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een etnische Roma te zijn uit Mitrovica en in het bezit te zijn van de Kosovaarse nationaliteit. U vroeg een eerste keer asiel aan in België op 17 augustus 2006. Op 18 september 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf. Op 18 januari 2007 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 16 april 2007 afgewezen. In maart 2007 zou u samen met uw schoonfamilie teruggekeerd zijn naar Kosovo. Na twee dagen zou u aangekomen zijn aan het kamp Cesmin Lug, waar u voordien zou verbleven hebben. Omdat uw barak bezet was, zou uw schoonvader de volgende dag een huis gezocht hebben. Twee of drie weken na jullie aankomst zouden Serviërs naar jullie huis gekomen zijn voor een controle. Toen jullie buiten kwamen, zouden jullie constant lastiggevallen en beledigd zijn door de Serviërs. Toen u op de terugweg van de dokter was, zou u aangevallen zijn door Serviërs en zij zouden uw handtas met uw documenten en de documenten van uw kinderen afgenomen hebben. U zou ook één keer verplicht zijn geweest om deel te nemen aan betogingen van Serviërs, maar u zou niet weten voor of tegen wat die betoging was. Een week voor jullie vertrek zouden uw schoonvader en uw echtgenoot geslagen zijn. Ze zouden nadien naar de politie gegaan zijn en die zou alles genoteerd hebben en gezegd hebben dat ze zich niet moesten ongerust maken. Uiteindelijk zou u terug uit Kosovo vertrokken zijn, maar u zou niet juist weten wanneer. Vanuit Mitrovica zouden jullie met een combi tot in België gereisd zijn. Op 29 juli 2008 heeft u een tweede keer asiel aangevraagd in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Allereerst dient opgemerkt te worden dat in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing van weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen. U had het immers niet aannemelijk gemaakt voor uw komst naar België daadwerkelijk in Kosovo te hebben verbleven omdat uw kennis over de situatie in Kosovo en het kamp Cesmin Lug te beperkt was. Wat uw tweede asielaanvraag betreft heeft u geen feiten of elementen aangebracht die mijn eerdere beslissing- meer bepaald de conclusies in verband met de onduidelijkheid over uw verblijf voor uw eerste asielaanvraag- kunnen veranderen. Na de beslissing van weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling zou u in maart 2007 naar Kosovo zijn teruggekeerd. Deze door u beweerde terugkeer naar Kosovo in maart 2007 is echter evenmin geloofwaardig. Vooreerst legde u geen enkel document neer dat een terugkeer naar Kosovo zou kunnen staven. Verder kende u de naam van de stad of het dorp waar uw schoonvader voor jullie een huis zou gehuurd hebben niet (gehoorverslag CGVS p. 6). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u het zich niet meer herinnerde, is weinig geloofwaardig aangezien het slechts enkele maanden geleden is en u daar toch meer dan één jaar zou verbleven hebben. Voorts verklaarde u na uw terugkeer naar Kosovo één keer aan een betoging te hebben moeten deelnemen, maar u wist niet voor of tegen wat die betoging was, wat ook weinig geloofwaardig is. Een aantal tegenstrijdigheden met de verklaringen van andere leden van uw familie, meer bepaald met de verklaringen van uw echtgenoot en uw schoonvader, ondermijnen verder deze terugkeer. Uw schoonbroer, die gehandicapt is, zou niet deelgenomen hebben aan bovenvermelde betoging (gehoorverslag CGVS p. 6-7). Uw schoonvader verklaarde echter dat uw schoonbroer wel had moeten deelnemen (gehoorverslag CGVS R. T. (...) p. 14). Uw echtgenoot sprak bovendien van vier of vijf betogingen (gehoorverslag CGVS Erhan Tahiri p. 7). Daarnaast verklaarde u dat uw echtgenoot en zijn vader naar de politie zijn gegaan om klacht in te dienen nadat ze één week voor jullie vertrek geslagen waren (gehoorverslag CGVS p. 6). Uw echtgenoot verklaarde echter dat zij toen niet naar de politie zijn gegaan omdat het toch niets zou uithalen (gehoorverslag CGVS E. T. (...) p. 10).

Door de vastgestelde tegenstrijdigheden in verband met de u aangehaalde problemen na uw terugkeer en het gebrek aan documenten die een terugkeer zouden kunnen staven, kan er geen geloof gehecht worden aan die terugkeer. Hierdoor kan uw werkelijke verblijfplaats voor uw komst naar België niet achterhaald worden, waardoor ook uw vrees voor vervolging in de zin van de

Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet kan worden vastgesteld.

In het kader van de asielaanvragen van uw echtgenoot E. T. (...) (O.V. 5.954.982), van uw schoonouders R. en S. T. (...) (O.V. 5.954.990) en uw schoonbroer E. T. (...) (O.V. 5.954.986) nam ik eveneens een beslissing van weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel roepen verzoekers de schending in van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 EVRM. Verzoekers menen dat de verwerende partij de bestreden beslissingen nam op basis van machtsoverschrijding en zonder eerbiediging van de principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces. Ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel zouden door de verwerende partij zijn geschonden.

2.2. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 52 van de Vreemdelingenwet zouden hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven tonen verzoekers in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers niet aanvoeren op welke manier “*de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces*” zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.6.1. De Raad wijst erop dat elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht moet worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is daartoe niet voldoende. Gelet op het feit dat verzoekers' vrees gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat deze niet alleen subjectief bij hen aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506), en gelet op het feit dat het reële karakter van het risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet kunnen worden geëvalueerd, is het uiteraard van belang te weten waar verzoekers daadwerkelijk hebben verbleven voor het indienen van hun asielaanvraag en of zij in die context het slachtoffer werden of kunnen worden van een vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.6.2. De Raad wijst erop dat de verwerende partij, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens dient na te gaan die zij nodig heeft om haar beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt zij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. In casu blijkt uit het administratief dossier, en meer in het bijzonder uit de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 januari 2007 genomen in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekers dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoekers voor hun komst naar België van 1999 tot 2006 in het vluchtelingenkamp Cesmin Lug in Kosovo hebben verbleven. Verzoekers kenden de namen niet van de naburige vluchtelingenkampen, van de nabijgelegen mijnbouwonderneming en van de in dit kamp actieve roma-organisatie en humanitaire organisatie. Verzoekers kenden of herkenden geen dorpen in de buurt van het vluchtelingenkamp Cesmin Lug en waren niet op de hoogte van de strijd tegen de hoge concentraties toxische loodstoffen gevoerd in en om het kamp wat resulteerde in een verhuis naar een andere opvangsite. Verwerende partij stelt dan ook terecht in onderhavige bestreden beslissingen dat verzoekers bij de eerste asielaanvraag niet aannemelijk hebben gemaakt voor hun komst naar België daadwerkelijk in Kosovo te hebben verbleven daar hun kennis over de situatie in Kosovo en het kamp Cesmin Lug te beperkt was. Aan verzoekers' verklaring in de jaren voorafgaand aan hun vlucht anno 2006 daadwerkelijk in Kosovo te hebben verbleven kan derhalve geen geloof worden gehecht. Verzoekers stellen dan ook

terecht in hun verzoekschrift dat de verwerende partij niet betwist dat zij van roma-origine zijn, initieel afkomstig uit Kosovo, doch dat verwerende partij geen geloof hecht aan het gegeven dat zij in de periode voorafgaand aan hun vlucht daadwerkelijk in Kosovo hebben verbleven. De Raad wijst erop dat bij een jarenlang verblijf in het buitenland niet valt uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land een verblijfsrechtelijk voordeel heeft bekomen waardoor het noodzaak is te weten in welk land of regio verzoeker voor zijn vlucht daadwerkelijk heeft verbleven en ten overstaan van dewelke hij effectief een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van schade koestert.

Betreffende de motivering dat aan verzoekers' terugkeer naar Kosovo in maart 2007 samen met de rest van de familie totaal geen geloof kan worden gehecht daar de door hen voorgehouden gebeurtenissen op grond van flagrante tegenstrijdigheden en onwetendheden ongeloofwaardig zijn, werpen verzoekers op dat hun marginaal zijn, hun analfabetisme en hun cultuur niet te leven met tijd en ruimte de aangehaalde tegenstrijdigheden verantwoorden.

De Raad wijst erop dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze zelf de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van schade bepaald bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stelt vast dat uit het verslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal van 28 oktober 2008 blijkt dat verzoeker met betrekking tot het ogenblik van de verplichte deelname aan de betogingen naar aanleiding van de onafhankelijkheid van Kosovo duidelijk zelf deze onafhankelijkheid situeert in februari 2008 en deze tijdsaanduiding gebruikt om te bepalen wanneer hij verplicht was deel te nemen. Verzoeker bepaalt zijn verplichte deelname nu eens voor dan weer na dit referentiepunt. Gezien de enorme impact van deze onafhankelijkheid op het maatschappelijk gebeuren en de vaststelling dat verzoeker deze zelf bepaalt in februari 2008 kan de bewering dat deze tegenstrijdigheid zou te wijten zijn aan analfabetisme, marginaliteit en cultuur door de Raad niet worden gevolgd. Betreffende de overige vastgestelde tegenstrijdigheden, meer in het bijzonder betreffende de deelname van andere familieleden en betreffende het al dan niet indienen van een klacht bij de politie nadat hij een week voor zijn vertrek door Serviërs werd geslagen, laat verzoeker in zijn uiteenzetting bij voormeld verhoor geen misverstand bestaan. Verzoeker stelt dat de Serviërs hem telkenmale thuis kwamen halen en dat de "hele" familie, met uitzondering van zijn broer omdat deze gehandicapt is, verplicht was mee te gaan (p. 7 verhoorverslag). Met betrekking tot een klacht bij de politie antwoordt verzoeker ontkennend onder de vermelding "Wat moeten ze doen?" en maakt hij geen gewag vooralsnog later een klacht te hebben ingediend, dit in tegenstelling tot het verzoekschrift waar sprake is van een klacht die vier dagen na de feiten zou zijn neergelegd. Tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaring en andere leden van de familie op eenvoudige vragen naar het al dan niet indienen van een klacht bij de politie en welke personen deelnamen aan deze betogingen kunnen evenmin verklaard worden door analfabetisme, marginaliteit en cultuur. Zoals gesteld laat verzoeker er bij het verhoor op het Commissariaat-generaal geen twijfel over bestaan dat zijn broer omwille van zijn handicap nooit deelnam aan de betogingen, terwijl het verzoekschrift gewag maakt van één deelname. Deze tegenspraak wordt derhalve in het verzoekschrift enkel bevestigd. Uit het verhoor van verzoekster op het Commissariaat-generaal van 28 oktober 2008 (verslag p. 7) blijkt dat verzoekster weldegelijk gewag maakt van slechts één gedwongen betoging daar waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat zij effectief tweemaal ging betogen. Het verzoekschrift bevestigt derhalve verder de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden relaas. De vaststelling van verweerder dat verzoekster ondanks een verblijf van meer dan een jaar zelfs de naam van het dorp of de stad van verblijf in Kosovo niet kent wordt in het verzoekschrift ongemoeid gelaten. Bovendien acht de Raad het onmogelijk dat men zich de plaats van een langdurig verblijf enkele maanden later bij het verhoor op het Commissariaat-generaal niet meer kan herinneren. Het louter opteren in het verzoekschrift voor één van de versies

voorgehouden door één van de leden van de betrokken familie weerlegt de door verweerder vastgestelde tegenstrijdigheden niet.

De motivering betreffende de door verzoekers bijgebrachte documenten wordt door verzoekers ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd. Verzoekers loutere bewering dat enkel zijn vader zich effectief en persoonlijk tot de "UNMIG" heeft gewend doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij dit document niet persoonlijk heeft afgehaald.

Verwerende partij komt terecht tot het besluit van ongeloofwaardigheid van terugkeer.

2.6.3. Uit voorgaande blijkt dat aan de door verzoekers aangehaalde persoonlijke problemen tijdens hun verblijf in Kosovo totaal geen geloof kan worden gehecht. Tevens om die reden is de verwijzing naar de Resolutie over misdaden tegen Roma en andere minderheden in het nieuwe Kosovo van het Europees Parlement niet dienstig. Immers blijkt het onmogelijk een correct beeld te krijgen van verzoekers' verblijfssituatie de laatste jaren voor hun vertrek naar België anno 2006 en wordt aan verzoekers' terugkeer geen enkel geloof gehecht, zodat zij zich niet kunnen beroepen op de voormelde onveiligheids situatie in Kosovo. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld of verzoekers daadwerkelijk het slachtoffer werden of kunnen zijn van hetzij een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, hetzij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.6.4. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De Raad stelt echter vast dat verzoekers door de volstreekte ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas en meer in het bijzonder de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan hun verblijf in Kosovo gedurende de laatste jaren voorafgaand aan hun voorgehouden vlucht anno 2006 en aan hun terugkeer in maart 2007, verhinderen hun land of regio van herkomst te bepalen waardoor een beoordeling in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet onmogelijk wordt. In hoofde van verzoekers kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.7. Waar verzoekers de schending van de zorgvuldigheidsplicht inroepen, stelt de Raad vast dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker en verzoekster tijdens het respectievelijke twee en een half uur durende en bijna twee uur durende gehoor de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij de asielaanvragen van verzoekers op een individuele wijze heeft beoordeeld en haar beslissingen heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Verzoekers tonen niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij niet correct zijn, en evenmin dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

2.8. Voor zover verzoekers artikel 3 EVRM al op ontvankelijke wijze inroepen, wordt de schending ervan niet dienstig aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkenen en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (*vgl.* RvS 30 september 2008, nr. 186.661). Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het middel kan niet worden aangenomen.

2.9. De Raad is van oordeel dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is

